

Թէ չէ, աւա՛ղ, բնաւ անտարբեր
Բոլորովին օտարացա՞ն :
Դուն լրսեցիր անշուշտ շատ հեղ
Նոցա բերնէ Անի անուն .
Եւ անըզգայ, դու Եօթնաստեղ,
Եղար նոցա սրբացաւերուն :
Օտար երկիր թափառական,
Մեր եղբայրներ, անտուն, անտէր,
Ի ծով, ցամաք հալածեցան,
Դուն նայեցար միշտ անտարբեր :
Շատ պառաւներ, այլ շատ ծերեր,
Տեսողք Անի շահաստանին,
Մինչև իրենց վերջի օրեր,
Անին մտքէ շրհանեցին :
Հարկաւ նորա երբ յիշէին
Այս մեծ քաղաքըն սիգապանծ,
Խոր կը խոցուէր հայ սըրտերնին,
Այլ դու մնացիր միշտ անըզգած :
Այլ ես ըզքեզ վրկայ կ'առնում,
Աստղ անբարբառ և անըզգայ,
Ականատեսդ մեր ցաւերուն՝
Կեցիր քո տեղդ, մինչ ատեն գայ՝
Որ քու տեսած այդ թըլուառ ազգն,
Յօտարութեան ցանած ցըրուած,
Մէկ մ'արթըննայ ճանչնայ իւր յարգ,
Եւ նորօգի լուսով ուսմանց .
Այն ժամանակ դարձեալ այդպէս
Դուն անտարբեր երկինք թառած
Նայէ՛, լինիս ականատես
Յուսանորոգ ազգիս փառաց :

Սոյն և այսօր նման այլ մտածութիւնք գիրար